

[Tastesen.]

måling, rammer noget centralt i vor tilværelse. De fortæller os, at livet ikke kun er at arbejde, det er også et spørgsmål om at leve. Vi, som er ældre, må svare, at uden en fortsat stigende produktion kan vi ikke skabe forudsætningerne for en rigere menneskelig tilværelse, men jeg synes, vi skal tage imod udfordringen fra ungdommen og indrette vore bysamfund, så der skabes bedre trivelsmuligheder for alle grupper af befolkningen, ikke kun for børn og unge, men for hele befolkningen, ellers klarer vi ikke en fornuftig kommunikation mellem forældregenerationen og de unge. Vore bysamfund skal ikke være så sterile, at mennesker ikke kan trives. Når der bygges boliger, skal der samtidig bygges børnehaver, fritidshjem, legepladser, ungdomshjem, restaurationer, cafeterier, men ikke mindst ungdomspensioner, som i mange tilfælde fremover vil være nødvendige, hvis de unge skal have sunde udfoldelsesmuligheder.

Statsministeren siger, at vi skal skele til den finansielle situation, til den samfundsøkonomiske balance, i vurderingen af, hvor mange penge vi skal bruge til disse formål. Jeg vil svare, at vi i socialdemokratiet vil skele til hele vor tilværelsesfilosofis balance. Spørgsmålet er ganske enkelt, om vi kan gå ind i fremtiden som sunde og harmoniske mennesker. Erkender vi det, skaffes pengene også, selv om det skal ske ved, at der holdes igen på visse materielle fremskridt.

Hanne Reintoft: Nogle mennesker her i Danmark elsker at tale om vor frihed og vort demokrati og fremhæver samtidig med stor selvbehagelighed og meget lidt tolerance, hvordan man andre steder slet ikke forstår sig på demokrati. Nej, kom til Danmark, dér kan I se! Vi sidder her i et lille veludrustet og rigt land med et militærvæsen, der er underordnet verdens mest militaristiske og uforsonlige magter, med luftforurening og fødevarerforgiftning, med arbejdsløshed, med undersøgelser, der viser, at store grupper af befolkningen trives dår-

ligt i al den slum, som vi ikke formår at sanere, med en befolkning, der viser mange tegn på mistilpasning, med hyppige selvmord, med overfyldte psykiatriske hospitaler, med et uendelig stort forbrug af nerveberoligende medicin, med undersøgelser, der viser, at mange af vore gamle plejepatienter bliver overdoseret med beroligende og smertestillende midler, fordi vi ikke har plejepersonale nok, og med en gruppe ungdom, der for øjeblikket er faldet for et pludselig tiltagende og tilsyneladende særdeles velorganiseret udbud af narkotiske stoffer. Men medens vi sidder næsten kvalt i alle problemerne, så stønner nogle alligevel: kom til Danmark og se! Og mange af vore politikere rejser ud og fortæller, at de skandinaviske demokratier er mønsteret på, hvad man virkelig kan skabe af ideel samfundsopbygning.

Nu skal ingen bebrejde os, at vi ikke i denne sal prøver at tage stilling til problemerne. Lige for øjeblikket drøfter vi ungdomsnarkomanien, og der er faktisk næsten gået mode i den. Nogle aviser skriver næsten daglig på en måde, så man er i tvivl om, hvorvidt der drives oplysnings- eller reklamevirksomhed, ministrene overvejer en ekstraordinær udbygning af vort sociale apparat, man vil oprette avancementsstillinger, man holder diskussioner, og forlagene kommer af med en masse litteratur. Vi er alle sammen meget velvillige og meget sociale.

Midt i debatten glemmer vi andre ting: at vort sindssygeværn overhovedet ikke er udbygget, og at en meget stor gruppe mennesker, der kunne behandles, derfor ikke bliver det. At vort revalideringsapparat virker dårligt, med spildtid og fejlpositioner og først og fremmest med den skavank, at vi slet ikke er i stand til at få alle vore revalidender tilpasset arbejdsmarkedet. Det glemmes, at vi ikke har behandlingshjem til vore mange psykisk syge børn, og at både disse børn og deres familier går til, fordi vi ikke kan hjælpe dem, at der i realiteten dødsdømmes mange nyrepatienter hvert år,